

Ranzada Ben, Revirde Kapitalizm Yatıyor

Bir yerlerdeki komando birliğinden

- Devlet ve Kendim
- Rehineciye Bıraktığım ve Geri Alamayacağım Hislerim
- Kara Suratlı İblis
- Yalancının Müziği
- Özüm - Öfkem
- Öncelik Önde Olanların
- Uzatma, Cihat!
- İnsan Olmak
- Çarmıha Çıkarken Hangi Şarkı Dinlenmelidir?
- Ah ve Sağlık
- Metro
- Ufak Bir İç Dökümü

Devlet ve Kendim

Kararan bir günün ardından
İnce bir bakış attım parmağımdaki köze
Kararan göğüs kafesim ve aydınlanmayan zihnim
Nefret etmeye başladım rüyalarım

- Rüyalarını sevmeyen bir adam kendisini sevebilir mi -

Şiir mi bu günlük mü yoksa?
Gittikçe kararan bembeyaz kalemim;
Nefret ettiğim herkesin gözüne saplanmak için burada
Başta kendim olmak üzere

- Tanıyorsam tabii -

Günlüğümü de şiirimi de tanımıyorum
Bir gün ortada olan bir şeye şaşırırmamaktan çok korkuyorum
550 kişilik bir adamım
ve çok iyi anlaşıyorum

- Biraz da yavşayım -

Bilmiyorum şimdi oğlum beni kurtarabilir mi?
Ya da rüyalarımda gördüğüm tahtalı oda
Bir baston almaktı hayâlim
Birilerine baston oldum ola ola!

Şiir mi bu, günlük mü yoksa?
Ayak topuklarımdan başlayan bir ağrı
Komutanlarım tarafından ciddiye alınmıyor
Ranzada ben, revirde kapitalizm yatıyor

- Türkçede teşekkür SAĞ Olmaktı oysa -

Sakal mı bu şiir mi yoksa?
Lambalarım devlet beyazı
Şairin hâlinden anlayan yok, anlaşılır bir durum bu
Neyseki burada şair de yok

Kendimi tanıma yolunda girdiğim ve çıktığım her dünyada savaşlar çıkıyor, patlamalar oluyor, dinler
ve günahlar değişiyor.
Bir tek ben sabit kalıyorum, fakat şair diyor;
- İnsan değişmeden yapamaz asla -

Isparta Komando Birliği
05-06/07/24

Rehineciye Bıraktığım ve Geri Alamayacağım Hislerim

Şehrin en çingene mahallesinde
Toplanmış kağıtların içerisinde
Dans edip, sevişmek içtenlikle
Kalmadı - Cebimde -

O dönem ben henüz yalnızlığımın grameri için bile düşünmemişken mevzunun buralara geleceğini hiç hesaplayamamıştım. Kafamın içinden parmak uçlarıma kadar ulaşan bir titremenin ertesi beni bir rehineciye savuşturdu. Gülünç olan ise, onca şey olacakken sinirimi bozan voltamın bozuluydu.

Ruhun gıdasının sevgi olduğunu düşünecek kadar toydum. Acı olduğunu hissedecek bir geleceğe hazır değildim. Fakat zaten kimse hislerinin rehineciye bırakacak kadar yaşamaya hazır olamaz.
- Mecbur kalır -

Sevgiyi bırakmak en basitiydi. Çünkü sevgimin boyutunun tahayyyül edebileceğim bir karşılığı yoktu.

Öyleki sevgi kelimesini işittiğimde duygusallıktan midem bulanırdı

Şimdi bırakırken en az zorlandığım şeyin sevgi olmasını ve o dönem sevgiyi ruhun gıdası olarak atıf etmemin tezat olduğunu görecektim kadar büyüdüm. Üstelik öyle çok büyüdüm ki, her hayatta en az bir zıtlık olması gerektiğini fark ettim.

Peki bu bana ne kattı?

- Sadece artık voltalarımın bozulmamasından çok memnunum -

Ummadık taşın yardığı baş ise bende hüznün olarak zuhur etti. Her güzel şeyin hüznünden ortaya çıktığını bilecek kadar büyümemiştim.

Peki neden bu iç dökümünün başlığında "Geri Alamayacağım" dedim?

- Çünkü ümit bir hismiş ve kaybedince ümidine ulaşmaya ümidin kalmamış.

06/07/2024
Isparta Komando Birliği

Kara Suratlı İblis

Şimdi kendime muhteviyatını kaybetmiş
Birkaç enternasyonal kelime kurabilirim
Fakat bu cinli birkaç rüyaya bedeldir
Ona pabuçlarını giydirdiğin günü hatırla

Valentine day, kola ve babalar günü
Şeytandan aldığıın şeyleri hatırla
yüzüne gülerek bakıyor kara suratlı iblis
Burger King'i hatırla, yediğin en güzel öğünü

Halâ çocuklar çıkar gider okul bitişleri
Sinemalar ve kredi kartı kuşları
Kuş dediysem özgürlükten bahsetmiyorum
Bu halk unutmuş karacaoğlanı

Gençliğimden herhal, Hâla açık şeyler yazıyorum
Açık hapishanelerin özel olması kadar açık
Doğduğumdan beri Amerika'nın vicdanına sığındık
Kara suratlı iblisin ağzına kulağımızı dayadık
- Lafta onun belini kırdık -

23/07/24

Isparta Komando Birliği

Yalancının Müziği

----- Sol - Re -----

- İnceden geliyor bir saz sesi -
Bir başlangıç olduğu çok belli
Köye yeni gelen bir adamın yalanına hakimiz şimdi
Ardından bir köyden ve evrenden koparak
Zamansız bir yaşama atıyor müzik bizi

----- Do - Re -----

Zamansız dediysem aslında bu imkansız
Saçımdaki aktan belli
Onları kesmek çözüm olur mu? Bilmem ki
- Şimdi bir güzel keman sesi -

----- Mi - Fa -----

Aman, o da ne?
Bir şeyler değişiyor belli ki
Köye gelen adam yalan söylemiyor
Ve buna alışmış ahali?
Neler oluyor?
- Davullar yükseliyor, müzik yükseliyor -

----- Sol - La -----

Yüksek rakımda olduğu gibi
Aslında şu yeni giren gitar, kalp atışımın sesi
Tüm manipüle tekniklerini kullandı
Sanırım bu bir yalancının müziği

----- Do - Mi -----

Piramitler, cikleyen kuş sesleri
ve ben
Sanki hiç durmamışım ayakta
Şüphyle baktım olan bitene
Ve Hayat'a

----- Sol - Do -----

Tam odaklanacakken bir - arı vızıltısı -
Duramıyorum olduğum yerde
Edepsiz bir kadın gibi
Soruyorum herkese yatacağım yeri

----- Re - La -----

Aslında sanırım bu müzik bir histi
ve o yalancı benim belli ki
Zihnime düştü bir kez daha
Çığ tanesi

----- Ti - Do -----

Ve biraz öfke, hayatın içinden belli ki
Düzensiz ritimler, aynı bir manipölatör gibi
Her şey planlı, her şeyi farkında
Kronik bir hastalığa yöneltti müzik bizi

16-17/07/2024
Isparta Komando Birliği

Özüm - Öfkem

Ey içtiği suya bile merakla bakan adam
Basit kafiyelerin adamı
Ne zaman varacaksın kendin olma makamına
Birini öldürünce mi?

Yada kendini?

Bilmiyorum şimdi yeni tanıştığım ve öfkesini afiyetle yutmuş şu adam sana yol gösterebilir mi?
Yada artık tanıdığın herkesi bir vahiy yolu olarak kullanmasan daha mı iyi olur?
Kafamın içinde ezberlediğim ve birbiriyle çelişen yüzlerce cümle. Son ver artık bu amansız müziğe.
Sen bağırabiliyorsun "Bilmiyorum" diye, insan-ı vasatın aksine. Fakat "bildiğini" hep mırıldanıyorsun.
Özgüven, özsaygı, özşefkat gibi binlerce özü anlaşılmamış klişe.
Yinede "Güzel şeyler de oluyor" diyip can suyu veriyorsun ruh tenen bitkiye.
Bazende çevrendeki tüm kalem ve silgileri parçalayasın geliyor içinden.
Hayatın boyunca öfkenin santim santim içinde artışını izledin hatta bazen bu depodan sızan öfkelere insanlar şahit oldu ve kanları dondu. Bende hayret ettim. Sızanlar içimdekilerin çok ufak ve yavan bir kısmıydı. Sen sevgisini, nefretini, ve bir çok uç duygusunu hiddet temelinde yaşayan bir adamsın.

Peki, ne istiyorsun? neye ihtiyacın var?

Artık sorular cevaptan ziyade yeni soru olarak yerleşiyor zihnine. Mesela bu ihtiyaç dönemsel mi olmalı yoksa kalıcı mı?
veya
olmam gereken yer sakın mi olmalı yoksa kalabalık mı?

Tüm bu havalı sorgulamalar cevap bulmanın aksine, bunları paylaşıp anlaşılma kaygını aşağılıkça tatmin etmekten ileriye gitmiyor.

Yazık sana.

Isparta Merkez Komando Birliği
10-18/07/2024

Öncelik Önde Olanların

Sahne bir - Öncelik önde olanların

Bilimin adamları aslında hiçbir şey bulmadı
Sadece fark etti
Hiç bir imamın gömlek cebinde kuran görmedim
olsa olsa yahudi sigarası

Elma ağaçları çiçek vermiş!
Buna değil, düşmesine şaşırın
Çığsınız işte
Hayvanlar komünist değilmişmiş

Şimdi bizler sadece ayakta durabilen meyyitleriz
mezara dik gireceğiz
Zihin bilincin derin devletiymiş
En son ne zaman öldüm hatırlamıyorum

Bana padişaha tokat atan
Ev sahibinden bahsettiler
Örfümüzde gözleri var
Hangimizin ezberinde yunus var?
Sadece ezberletileni konuşuyoruz

Sahne iki - İntihar eder bir çocuk
...

Uzatma, Cihat!

Ya cihat

Herkesin elinde aynı kahveler

Aynı kadınlar

Bu ülkenin değil

Dünyanın suçu

Abi tamamda yinede doğru açığı bulmak mümkün

Güzel omuzlarıyla hava atan kadınlar bitmedikçe değil

Abi tamamda ümit yok mu

Uzatma Cihat

Ayrıca sadece Cihat mümkün, Cihat

Abi peki herkese anlatmak gerekmez mi?

Yine neyi cihat yine neyi?

Cihatın işidle bir alâkası olmadığını

Neyle alâkası olduğunu sorarlar Cihat

Neyle var abi?

Benimle Cihat, benimle

Abi senin sanki anlattıklarına zıt bir duruşun var

Nasıl Cihat yine nasıl?

Fazla mı duygusalsın yoksa havalı mı olmaya çalışıyorsun bilmiyorum abi

Bende ne var ben de bilmiyorum cihat

Cihat var mı ağabey?

Ağabey değil cihat, dili öldürme

Sen yaşat abi, sen yaşat

Hitlerden başka zâlimler de var Cihat

Anladım abi

Yine anlamış gibi yapıyorsun Cihat

Abi beni bu kadar iyi nasıl tanıyabiliyorsun?

Uzatıyorsun Cihat, yapma

Bide karmaşıktırıyor, sadeleştir Cihat

Abi şiire yakışır mı “bide” gibi kelimeler

Sadeleştirirken sınır koyma cihat, özgürleştir

Abi sen biraz fazla konuşuyorsun sanki
Uzatiyorsun Cihat, uzatma.

İnsan Olmak

Kapatıp gözlerimi
Şöyle bembeyaz bir gece
Utanmış, kızarmış sevgili
Düşlemeyi oldu hayli

Bildiğim hiç bir şeyden emin değilim artık
Bir şiir nasıl yazılır?
Yada hayal kuramıyor olmam sorun teşkil ediyor mu?
Bir insan nasıl yaşar?

Nedir istediğim mesela bir taşra ile iki kuş vurmak mı?
Hâla kelime oyunu yapıyorsun, çocuksun işte
Neden reklamlarda herkes mutlu?
Bir insan ne ile yaşar?

Nedir önemli olan? Soru sormak mı?
Yaşamak ufak, tatlı, koca yanaklı bir hevesmiş sadece

Neden bir şeyler hissedemiyorum artık?
Çocukluğumu kaybedince büyürüm sanmıştım
Meğer insan olmak çocukluktan türermiş
Nasıl yaşayacağım artık?

Çarmiha Çıkarken Hangi Şarkı Dinlenmelidir?

Her şeyi farkındaydı çarmiha çıkarken. Adımlarını attıkça hayatı boyunca hep bir şekilde bir şeylerin içinden sıyrılmasının vermiş olduğu güven azalıyordu. Bir böbrek mafyasının, kaliteli(ki kalitesizi olmaz(!)) bankaların elinden kurtulmuştu. Ha, birde düşmanı olabilecek kadar tehlikeli insanlardan. Attığı her adımda sıkı bir müziğin içinde arada sırada olan o korkutucu sessizliği yaşıyordu. Kaybettikçe sıyrılma inancını, akşam eve gidip göbeğini iyice şişirdikten sonra şiir yazamayacağını fark etti. Ardından şiir yazdığını fark etmişti.

Daha önce hiç düşünmemişti şiir yazdığını, oluyordu işte bir şekilde. Evet, saklamıştı bir süre. Sessizce yapmıştı bu işi uzun bir vakitte. Fakat bunun üzerine hiç düşünmediğini düşündükçe her adımda karartılar artıyordu.

- Arada sırada zihni onun rüyada olup olmadığını sorguluyordu. Bu denli en kötü şeyler, ancak rüyalarlarda olurdu. -

Bu adımların rutinliğinde bir aydınlığa varmıştı zihni, yazdığı şiirleri hatırladı. Attığı her adımda olan karanlık, yerini aydınlığa bağlamıştı. Fakat içi korku doluyordu, aklında sadece yazmış olduğu şiirlerdeki yanlışlar vardı. Üstelik lanet olsun, yanlış olduğunu henüz daha şimdi fark ediyordu.

İşte tam o anda her şeyi anladı.

Şuara suresini anladı.

Fakat çok geçti;

Zira sadece son nefeste tövbeler kâbul olmuyordu.

Ah ve Sağlık

Fütüvvet ehli insanların ahı mı
Yoksa kendi yarattığımız canavarın dişi mi?
Aynı şey ikiside
Bir miktar para karşılığında satılmadığım için değerimi bilmiyorum

Arşa çıkabilecek kadar para var arka cebimde
Diğer ceplerimde ellerim
Şu sürekli çalan “Ama” şarkısından sevgisiz sevişmelerim
Bir giyotin için kendini satabilirsin

Tanrım güneş gözlükleri ne büyük suç
Aşığım la aşık gibi atışabilmek isterdim
Tanrım yüzlerce insanı her iş çıkışında
Hızlı gidebilen tüplere hapsedtik

Bilinçli intiharlarla alakalı bir yazı okudum
İçinde Karacaoğlandan bahsediyordu
İntiharın bilinçlisi mi olurmuş?
Koşarak kaçtım ve/veya savruldu

Not: Neticede hastalık sağlığın şifasıymış.

Metro

tüm metro peronu boyunca
yalnızlığımı idam edebilecek
bir tanıdık sima aradım
durdum

tamam kabul ediyorum
aslında gerçekten yalnız değildim
ısrarla gözüme sokulan reklamlar
beni yalnız bırakmıyordu, nefret ediyorum

kapalı alanda güneş gözlüğü
rahat olmayan ayakkabılar
ve kendini satmak için uğraşan kadınlar
söylemlerim fazla mı radikal?

çocukken havalı filmler izlediğimde
gölgede yaşamak istediğimi anımsıyorum
fakat şairin, vokalin ve işçinim gölgesinde yaşamak
ağır geldi gündemime

beğendiğim kadınlar, şatafatlı camiler
el yapımı müzikler
devletler tarafından doğrulanıp halka iniyor
belki bu dörtlüğü silerim, okuduğum zamanki yalnızlığıma bağlı

120 santimden küçük çocuklar
60 yaşından büyükler
ücretsiz yaklaşırlar yalnızlığıma
bir metro peronunda, rövaşata

şimdi bıyıklarından tanıdığım siyasilerin
ağızına bir yumruk atmak suç
içindeki öfkeyi uyut
uyanınca alçaktan düşme korkunu yenersin

Ufak Bir İ Dökümü

Öncelikle dile getirmek isterim ki bu yazdıklarım diğer yazdıklarımın aksine bir edebi, felsefi ve/veya çekicilik içermiyor. Biraz daha iç dökümü gibi bir durum söz konusu. Şu son günlerde içimde bir telaş var. Fakat bu telaş beklenilenin aksine heyecan veya huzur gibi moralin pozitif(+) kısmında olan hisleri içermiyor. Yorgunum. Kendimi sürekli anlatıp anlaşılmaa çalışmaktan, açtığım karadelikten hallice kuyuları kapatamamaktan ve diğer bir çok şeyden ötürü.

Çocukça, çocuksu bir keyifsizliğin tam ortasıdayım. Bunun olması için kimi kınadım bilmiyorum. Fakat artık burada, ne hüznü ama değil mi?

Neticede bu telaşın etkisi bende en külli durumda en cüzi duruma kadar sirayet etmiş bulunmakta. Mesela kıyafetlerim değışti. Artık kendimi anlatıp yeni bir kanal açmaya çalışmaktansa dış görünüşümden bile kim/ne olduğumu anlatmaya çalışıyorum. İlgiden uzaklaşmama sebep olan bu durum ergenliğimin en kökünü bile yakmama sebep oldu. Pişman mıyım? Hiç bir şeyden pişman değilim. Sadece pişman olmadığım için pişman olacağımı biliyorum.

Konuşmak, anlatmak çok zor.

Tıp ne der bu duruma bilemiyorum, çok şeyi unutuyorum. Çokça uçup kaçıyorum. Bir oradayım, bir buradayım. Bir bakıyorum müzik yapıyorum. Bir bakıyorum şarkı kaydediyorum. Bir bakıyorum ormanda podcast kaydediyorum. Bir bakıyorum güneşli havada yağan yağmurda ıslanma ihtiyacımı gidermeye çalışıyorum. Bir bakıyorum kütüphane açmaya çalışıyorum. Bir bakıyorum sanayideyim. Bir bakıyorum kod yazıyorum. Sigara içiyorum, sınav çekmiyor ve gözlerimi kapalı tutmaya gayret ediyorum.

Tüm bunlar benim çalışkan, üretken, nispeten başarılı ve dahi bir adam olduğumu gösteriyor. Bide her şeyden kaçan.

Ne anlattım, nasıl anlattım bilmiyorum.

Fakat bildiğim iki şey var; birincisi bunu burada yayınlayarak anlaşılma iç-güdümü tatmin etmeye gayret ediyorum. İkincisi bu iç-güdümü tatmin etmeye çalıştığım sürece bu boktan hâlden kurtulamayacağımı düşünüyor olmam.

Yâni kendini gerçekleştiren kehânete kefâret olabilecek bir yorgunluğum var sanırım. Uzatmayayım, hoşçakal.